

NE MOŽEŠ DVA DOBRA SASTAVITI

Doktorica mojih godina dade mi nalaz i sa osmijehom reče:

– Čestitam vam. U drugom ste stanju. Ja ću vas dalje pratiti do porođaja. Dolazite redovno na pregled.

– Hoću, doktorice. Hvala vam.

Zbunila sam se od radosti. Ne znam na koja vrata da izađem. U hodniku se sudarih sa jednom trudnicom. Ona mi se samo nasmija jer vidi u mojoj ruci nalaz. Zna, kako se ona obradovala prije neki mjesec dana. Sigurno mi nije zamjerila. Okrenula sam se i srdačno je pozdravila. Ona mi je klimnula glavom i rekla:

– Ne brinite, sve je u redu.

Danas sam ostala bez posla. Kao da nisam. Zaboravila sam. Žurim na autobusku stanicu da stignem na autobus za Rijeku. Muž mi je u bolnici već tri nedjelje. Žurim i želim da stignem do njega što prije. Obradovaću ga kao što je i mene doktorica. Da imam krila, preletjela bih ove kilometre. Od sreće bih propjevala.

Za samo nekoliko mjeseci postaću prvi put majka. Osjećaj moj ne može se ničim izvagati niti izmjeriti. Stala sam u red sa svim ženama svijeta koje su donijele ili će donijeti ljudsko biće. Neka nam dobronamjerni parovi ne zavide. Sreća ih neće zaobići ako žele potomke. Mi smo htjeli da imamo. Naše životne godine su nas opomenule da više ne čekamo. Vrijeme je da našu ljubav krunišemo

potomkom. To je dužnost nas običnih ljudi. Niko nas ne obavezuje niti nam naređuje. Mi se dobrovoljno priključujemo porodici svijeta.

Autobus kasni. Napokon krenu. Vozi sporo. Koči na svakoj krivini. Često staje, uzima nove putnike. Meni se žuri. Ne mogu ništa brže. Kad se autobus malo duže zadrži na stanici, tapkam dok sjedim na sjedištu od nervoze. Brojim krivine i saobraćajne znake da mi što brže vrijeme prolazi. Ako sve bude u redu, za tri sata biću kod muža.

Većina putnika sjede sami na sjedištu. Posmatraju kroz prozor okolinu. Niko ni s kim ne priča glasno. Čuje se tiha muzika i ponekad škripa guma u krivini. Imam potrebu da sa nekim pričam ali nemam s kim. Pored mene niko ne sjedi. Preko puta sjedi do prozora jedna ozbiljna žena. Daleko je. Ne mogu s njom uspostaviti kontakt. O čemu bih sa njom pričala? Bilo šta. Sigurno ne bih pričala o mužu niti o otkazu, a ni o mojim nalazima. Gnjavila bih svakog ako bih tu priču započela. Pričala bih o vremenu, nekoj seriji ili filmu sa televizije. O igranim filmovima ne bih mogla pričati. U gradskom kinu ne pamtim kada sam posljednji put bila. O sportu malo znam. U politiku se ne bih miješala. Pričala bih o onom o čemu sagovornik ima interesa. Da samo pričam da mi vrijeme prođe.

Misli u glavi su mi se pomiješale. Malo mislim na muža i njegovu bolest pa na nalaz i otkaz. Nalaz i otkaz su mi poznati, a njegova bolest nije. Zbog jake prehlade i upale pluća upućen je na liječenje u bolnicu za plućne bolesti. Nije bezazleno čim su ga uputili u ovu bolnicu. Upala pluća liječi se u gradu u kome živimo. Ako je nešto ozbiljno i sumnjivo, šalju pacijente u veće klinike. Opterećena sam ali se nadam dobrom. Često pomislim i na ono od čega me strah. U bolnici ne zadržavaju i ne liječe zdrave. Sve dok ne dobiješ konačni nalaz ti si za

svakog bolesnik. Ležiš u bolnici i nikada nisi siguran u što se to sve može izroditi. A i mi, koji posjećujemo bolesnike ne znamo u kakvom smo zdravstvenom stanju.

Kaže se – „zdrav kao srča“ dok te nešto ne snađe ili udari.

Niko ne zna na čemu će pasti i gdje će ga nevolja stići. Šta ga čega i šta će dočekati? Mudraci su tu neizvjesnost vješto iskoristili. Ubijedili su nas da vjerujemo u ozdravljenje bez bolnice i lijekova. Nikada nećemo moći saznati kako. Ono što je sigurno, nestaćemo sa ovoga svijeta od bolesti ili neke ljudske gluposti. Nauka je otkrila mnoge bolesti. Za neke je našla lijek, za neke traži. Od smrti se niko nije spasio. Bio bogat ili siromah. Pametan ili glup. Heroj ili kukavica. Nema raja bez pakla. Sreće bez nevolje. Svi se, kad tad, nađu ispod zemlje. Neko ranije, neko kasnije. Pamte se duže samo oni koji su nešto ostavili na ovom svijetu. Ako ne možeš ostaviti neki koristan izum, ostavi porod, možda će on oplemeniti nečim ovaj svijet.

Možda ova moja glupa razmišljanja u autobusu ničemu i nikome ne služe ali sam srećna žena što u utrobi svojoj nosim začecće ljudskog sjemena. Mogla sam ja to imati sa nekim prije desetak godina. Nije to radost ako je nemaš sa kim podijeliti. Zadovoljstvo se stvara sa nekim, a sa njim dijeliš i radost. Radujemo se uvijek nečemu i nekome od nekoga i nečega. Sve je uvezano i povezano. Ono što je uvezano i povezano je čvršće i otporno na kidanje. To je novi život u koji treba vjerovati. Zbog toga se živi i umire, raduje i pati, to je stvarno i nezamjenjivo za bilo koja druga ubjeđenja i vjerovanja. Na zemlji se rađa, živi i umire, sve druge priče su nepouzidane i bez dokaza.

On se liječi već nekoliko nedjelja. Rekli su mi iz bolnice da liječenje potrajati još neku nedjelju. Potražiću prvo doktora koji ga liječi. On će mi reći istinu o bolesti.